

DEEL 4. DE KOMST VAN DE KLEURGRASPARKIET.

Hoe is het begonnen?

In het vorige artikel is aangegeven dat de snelle ontwikkeling van de kleurgrasparkiet een aparte behandeling verdient in deze reeks over grasparkieten. Allereerst even de titel van dit artikel. Er staat niet de terugkomst van de kleurgrasparkiet maar de komst. Dat heeft z'n redenen. Voordat de standaardgrasparkiet in Nederland werd geïntroduceerd in de jaren '60 van de vorige eeuw hadden we op de tentoonstellingen ook kleurgrasparkieten. Er zijn belangrijke verschillen tussen de vogels die toen gevraagd werden en de huidige kleurgrasparkiet. Bij de "oude kleurgrasparkiet" waren er al altijd de eisen dat de vogels fors moeten zijn met een rechte ruglijn. De standaard voor de kleurgrasparkiet die we nu vragen is een kleine vogel, maximaal 18 centimeter staat er in de standaard. Zo dicht mogelijk naar de wildvorm. Menig liefhebber zou ze nog wel kleiner willen.

Omstreeks het jaar 2000 is een groepje liefhebbers van de Vogelvereniging Ons Genoegen in Zutphen zich gaan inspannen om de kleurgrasparkiet weer op tentoonstellingen te krijgen. Dat had allerlei redenen maar de simpelste is misschien wel dat er liefhebbers waren die deze vogels in redelijke aantallen in de volière hadden. De eerste afspraak was dat de kleurvogels op de onderlinge tentoonstelling werden gevraagd. En snel was er navolging, in 2003 werden ze voor het eerst op de speciaalclub tentoonstelling gevraagd. Vanuit het idee om weer te proberen de wildvorm terug te kweken werden alleen lichtgroenen gevraagd, de oorspronkelijke kleur van de wildvorm. ([hier](#)

[ergens de foto van de lichtgroene](#)) Oud-keurmeester Harrie van der Linden is met een groepje andere liefhebbers zo ver gegaan dat hij ook de lichtgroenen helemaal homozygoot wilde kweken, dat wil zeggen niet split voor recessieve eigenschappen zoals blauw, grijsvleugel, geelvleugel etc. Alleen lichtgroenen op de shows was geen succes, er kwamen ook gelijk combinaties van lichtgroen met cinnamon en met grijsvleugel, evenals donkergroenen en er was zelfs een lutino. Het jaar daarop kwamen er ook nog vogels uit de blauwserie bij. Het idee om alleen de

wildvorm terug te krijgen beperkte zich al gauw tot alleen het formaat en het model en niet meer tot de kleur. Tot zo ver speelde zich deze ontwikkelingen alleen af binnen wat tot 1 januari 2017 de Algemene Bond van Vogelhouders was, hun komt de eer toe de start met deze ontwikkelingen te hebben gemaakt. Al snel is er ook vanuit de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers actie in deze gekomen. In 2007 is besloten de kleurgrasparkieten voor 3 jaar in het vraagprogramma op te nemen en is er een standaard gemaakt. Vanaf 2013 staat de kleurgrasparkiet ook op het vraagprogramma van de COM.

Beginperikelen.

De eerste jaren werden er op de tentoonstellingen nog diverse vogels ingezonden met duidelijke postuurkenmerken. Niet zo gek natuurlijk want alles wat er aan grasparkieten was bij liefhebbers die ze in volières kweekten waren een allegaartje van posturen en kleuren die de liefhebber mooi vond of die voorhanden waren. Alles werd door elkaar gekweekt en menig liefhebber zegt nu nog dat het qua kleuruitkomsten en kleurcombinaties net "toverballen" zijn.

Wat keurmeesters tegenkwamen in de begintijd waren vrij jonge vogels die expres jong werden ingezonden om daardoor op de tentoonstelling zo klein mogelijk te zijn. Ik zag dat laatst in Onze Vogels zelfs nog een keer als aanbeveling van een keurmeester. De reactie van de Technische Commissie van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers daarop was om de standaard te verhogen tot maximaal 20 centimeter van kop tot staart.

Hoe verder?

Om met het laatste te beginnen, het is natuurlijk vanuit kwaliteitsontwikkeling gezien fout om te jonge vogels in te sturen. We willen juist het kleine erfelijk vastleggen. Het hoeft ook niet want er zit nog volop ontwikkeling in het komen tot een mooie kleine vogel. Het besef om dat te realiseren tref ik aan bij serieuze liefhebbers die ik ontmoet. Van oud-keurmeester Hans Klören, die ook met de kleurgrasparkieten kweekt, hoorde ik dat hij op de achterwand van een tentoonstellingskooi met streepjes de gewenste maat heeft aangegeven. Verder niet alleen het formaatkenmerken natuurlijk maar ook aandacht voor de postuurkenmerken van de kleurgrasparkieten. Toen ik een keer een groepje vogels moest keuren op een jonge vogelshow en ik wist dat er kleurparkieten zouden zijn ben ik bij Kor Zegelaar te raden gegaan en die vertelde me: "Alles omgedraaid". Dus de standaard grasparkiet fors dan de kleurgrasparkiet klein, standaard een rechte ruglijn, kleurvogel een wat ingevallen nek, standaard een grote kop met ingetrokken snavel, kleurgrasparkiet een klein kopje met een volledig zichtbare en voor de kop liggende snavel. Ogen bij standaard vogels in een wenkbrauw, bij kleurvogels rond en volledig zichtbaar naar buiten liggend. Keelstippen bij standaardvogels groot, bij kleurgrasparkieten klein en goed in het masker liggend.

Tentoonstellen.

Vol goede moed ben ik aan mijn (open) keuring begonnen, ik moet eerlijk zeggen, best moeilijk! Twee dingen zaten mee, ik kwam op de show Wob van den Hoorn(ik ken hem al wel 35 jaar) tegen. Hij legt zich al jaren heel serieus op de kweek van kleurgrasparkieten toe en waar ik hem sindsdien zie laat ik me door hem aan de hand van de vogels bijpraten. Het tweede punt is misschien zeker zo aardig, de kwekers van de kleurgrasparkieten zijn wat minder fanatiek dan sommige standaard- grasparkietenkwekers. Het zijn vrij gemoedelijke liefhebbers. **Ze zitten je niet gelijk op je huid als je er bij de keuring wat naast zit.** Dit is ook niet de hoek van de hobby waar hoge prijzen worden gevraagd en de daarmee gepaard gaande grote belangen(en teleurstellingen). De kleurgrasparkieten kwekers vormen een bonte groep van kwekers die soms nog in kolonievorm in volières kweken maar ook mensen die in broedkooien heel selectief aan de verdere ontwikkeling van de vogels werken. Opvallend is ook de aanwezigheid van relatief veel vrouwen onder de kwekers van kleurgrasparkieten. Om terug te vallen op de contacten met Wob van den Hoorn, hij wijst mij op details in kleur en tekening waar ik anders gewoon overheen zou kijken **omdat die afwijkingen, in kleur en tekening, als ze tenminste niet te dol zijn bij de standaardgrasparkieten geen probleem zouden zijn.** Ook conditie is heel erg belangrijk. Bij de tekening bijvoorbeeld is er veel aandacht voor het weggeweken van het zogenaamde opaline effect, de lichaamskleur in de tekening. De vleugeltekening in de normaalserie moet goed zwart-wit of zwart-geel zijn zonder een zweempje lichaamskleur.

Tevens wordt er een regelmaat gevraagd in het totale tekeningspatroon op de rug en de vleugels. Ook wordt er streng gekeken naar de onderlinge afstand tussen de 7 verlengde vleugelpennen, dat moet regelmatig zijn. Het is op jonge vogelshows best een moeilijke vogel om te brengen en voor de keurmeester om de toekomstige kwaliteit in te schatten. Belangrijke onderdelen die de vogel later positief moeten onderscheiden, met name kleur en tekening zijn bij vogels in jeugdkleden namelijk nog moeilijk te beoordelen. Ze inzenden op tentoonstellingen vergt een goede voorbereiding.

Ogenschijnlijk, als je standaard grasparkieten gewend bent, lijken de kleurgrasparkieten meestal goed in conditie maar.... het moet bij deze vogels perfect zijn, ze laten zich dus niet makkelijk naar verschillende tentoonstellingen achter elkaar insturen **zonder conditieverlies**. Ik heb me laten vertellen dat stippen vaak na een tentoonstelling uitvallen dus dan is het weer even wachten. Hoe Wob van den Hoorn ze op de tentoonstelling voorbereid wil ik u niet onthouden. Dat begint al in de zomer. De ramen van de vlucht waarin ze zitten worden geblindeerd en de vogels krijgen een poos lang alleen een uur of zeven, acht kunstmatige verlichting. Zo beleven ze de winter dus in de zomer.

De vlucht met poppen had deze voorbereiding niet ondergaan en was bij mijn bezoek midden in de herfst aanzienlijk minder in conditie dan de vlucht met mannen. Die hadden inmiddels weer het buitenlicht en de bijverlichting zoals gebruikelijk in het broedseizoen.

Kleurgrasparkieten zijn qua kleurenrijkdom een aanwinst voor tentoonstellingen. Kwekers kunnen zich op de kleur concentreren en hoeven daarbij niet grote kloven te overbruggen naar de postuureisen van de standaardgrasparkiet. Je zie dan ook kleuren zoals fallows() gewoon in aantallen zitten, en prima van kleur en tekening. Kleur en tekening zijn erg belangrijk maar de specifiek eisen aan het kleine postuur blijven een niet te verwaarlozen aandachtspunt en is nog steeds aan verbetering(kleiner) onderhevig.

Internationaal

In het begin van dit artikel is al gememoreerd dat de vogels bij de COM op het vraagprogramma staan. Maar ook bij clubs die zijn aangesloten bij de World Budgerigar Organisation staan ze in vraagprogramma's, in Frankrijk, Italië, Duitsland, kortom ze zijn niet meer uit de hobby weg te denken en er zijn soms tentoonstellingen waar kleurgrasparkieten in de meerderheid zijn. Het Duitse blad Wellensittich Welt heeft sinds kort een aparte uitgave speciaal gericht op kleurgrasparkieten.

De kweek.

Overwegend een verademing voor mensen die standaard grasparkieten gewend zijn. Bij een bezoek wat ik laatst bij een kweker bracht zag ik nesten met 6 jongen, allemaal goed gevoerd. Dat is erg stimulerend voor liefhebbers die zo maar eens wat willen proberen. Kleurgrasparkieten zullen niet gauw teleurstellen als kweekbare vogels. Ook richten de liefhebbers zich hoofdzakelijk op de directe omgeving om aan(nieuw) materiaal te komen, zitten soms gewoon op markten. Onderling wordt goed kweekmateriaal verhandeld tussen de 10 en 20 euro per paar, daar hoeven liefhebbers die eens wat nieuws willen proberen het niet voor te laten. Het voeren is wat soberder dan we bij de meeste liefhebbers van de standaard grasparkieten gewend zijn, maar over het houden en de voeding, ook van standaardgrasparkieten, in een volgend artikel. Hoewel het kleine grasparkieten zijn kan je er grote prijzen mee winnen.

